

Դանիել Վարուժան

Հարկիք

Եզներս են խարսոյաշ, լույս ճակատներով,
Ջոր պաճուճեր են նուխայով կապույտ:
Գարունի առտվան օդեն են գինով. —
Կնային, խաղա՛ղ, դաշտերուն անքույթ:
Ձմեռը զանոնք խարով սնուցի. —
Մեհյանին պարարտ կուռքերն են կարծես:
Իրենց սանտրված պոչը թավարծի
Կլիզե իրենց կողերն՝ օձի պես:
Կսիրեմ անոնց նյուսը բյուրածալ,
Ռունգերնին տամուկ, բիբերնին խոշոր՝
Ուր կա դաշտերուն երագն անայլայլ,
Ե՛վ ճոճքը իրենց, և՛ պոչյունն հզոր
Հորիզոններեն՛ն, երբ կերթան անվերջ
Եղջյուրնին մխած Արշալույսին մեջ: